

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hova az előfize- tési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyílttér petit sora 30 kr.</p>
--	--	---

A fal mellől.

Régi szokása már az a Tiszavidek t. szerkesztőjének, Hegyi Antal urnak, hogy nem fér meg bőrében. Ettől a szokástól a legjobb akarata mellett sem képes eltérni, ámbar elhisztük azt, hogy számtalanszor elhátározta magát a békés magatartásra, de mind hiába, ha egyszer nem enged a vére! Arról pedig, hogy neki oly heves vérmérséklete van, mi egyáltalán nem tehetünk, mert a mi vérmérsékletünk pedig arra ingerel bennünket, hogy ne csak parirozzunk, hanem reposztírozzunk is. A reposztok elől pedig a helyett, hogy parirozna az igen tisztelt plébános szerkesztő ur, célszerűbbnek találja a fal mellé huzódni és onnan vagdalja a levegőt széltebe-hosszába. No de ez még nem lenne baj, mert legfeljebb az ilyen járványos időben ha csak néhány, a levegőben uszkáló kolera baczilust le nem mészárol, másban kárt nem tesz. De megeshetik az a szerencsétlenség is, a mi már meg is esett, hogy olyanokat talál egész véletlenül megvágni, aki csak ártatlan szemlélője a harcznak és éppen a fegyvercsörtetés elől húzta magát a fal mellé.

Az igen tisztelt plébános szer-

kesztő ur legujabban azt a nem éppen helyes szokást vette fel, hogy azonosítja magát az iskolaszékekkel. Nevezetesen, ha lapjában gyakorta előforduló meghurczolásokért meglecckéztetjük, hát akkor Hegyi Antal szerkesztő és kortes pártvezér helyett előáll Hegyi Antal plébános, mint iskolaszéki helyettes elnök. Vagyis másszóval, Hegyi Antal lapszerkesztő ur a legutóbbi időben az iskolaszéket védbástyául akarja felhasználni, hogy rágalmazó cikkei után oda visszavonulva, fedett helyről bocsájthassa szélnek szelid fürmedvényeit.

Azt hiszi a mélyen tisztelt Hegyi Antal szerkesztő ur, hogy ilyen módon törbe csal bennünket. Pedig hát meggyőződhetett már arról hogy mi, az e fajta kelepczékbe nem szoktunk egy könnyen bemenni. Mi különbséget tudunk tenni Hegyi Antal lapszerkesztő, kortes pártvezér és Hegyi Antal plébános, iskolaszéki tag között. Tudjuk, hogy miért bántjuk az egyik Hegyi Antalt és mivel tartozunk a másiknak.

Ha Hegyi Antal plébános és iskolaszéki helyettes elnök ural bízalmasan érintkezünk, azt hisztük, hogy eddig még nem adtunk okot a panasza. Az is igaz, hogy a t. iskola-

széki helyettes elnök ur, a hivatalos érintkezéseknél nem szolgáltatott okot a legcsekélyebb nehezitelésre sem. A legutóbbi szóváltás, mely köztünk és Hegyi Antal ur közt felmerült, nem mint iskolaszéki helyettes elnök között, hanem mint ártatlanul meghurczolt egyének és a meghurczoló lapszerkesztő közt történt, azonfelül nem hivatalos ténykedése közben, hanem hivatalos ténykedésének befejezése után. —

Tehát, hogy Hegyi Antal lapszerkesztő ur ne huzódhassék a riportok elől a fal mellé, kénytelenek vagyunk kijelenteni, hogy mi nem Hegyi Antal iskolaszéki tagot t á m a d t u k, hanem t á m a d t u k 1-ször: Hegyi Antal politikai kortesvezért azért, mert mint plébános a templomot a választások alatt kortestanyául, a templomi szószéket pedig kortes beszédek tartására használta fel.

2-szor. Támadtuk Hegyi Antalt mint r. kath. lelkészt azért, mert lelkészi állását arra használta fel, hogy a r. kath. választó polgárokat a Hock János korteszászlójára eskettette fel.

3-szor. Támadtuk Hegyi Antalt, mint embert, embertelen bánásmódjáért.

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA.

Tarka világ.

Csinos fiézkó voltam én valaha. A nevem is hangzatos: Aranyföldi Gedeon. Nem is volt nálamnál büszkébb a városunkban, mert tudtam, hogy az asszonyok, leányok rám bámultak és suttoztak, mikor megláttak. Hej, be sokan adták úgy titkon tudtomra, hogy szerelmeseik belém és egyik-másik örömeim lenne nőmmé. De hát én nagyravágyó voltam. Pénz és szépség után vágyakoztam. Hivatalom jó s ha hozzá ilyen csinos ember is vagyok, hát csak válogathatok a leányokban! . . . Válogattam is. Egyszer a hogy szoktam, elsétáltam egy divatvarró üzlet előtt. Betaláltam tekinteni, hát ott látok egy remek szépségű, bájos alakú fiatal hölgyet, ép csinos fehér csipkekalapot tett fejére s a tükörben kecsesen legyezgette magát. Kis városban hamar kilehet fürkészni, kicsoda valaki. Az én szépem maga a divattulajdonosné volt, ki nemrég nyitott itt boltot és szorgalmából gyarapodva már házat is vett. A szép Lotti! . . . Eljártam hát gyakran a boltja előtt.

Mindig varrt, néha az ajtónál is állt, kezében egy egy szép kalappal. Mutogatta a kalapot is, de „magát” is.

Egyszer a mint rám pillantott, köszöntem neki.

Elpirult s ő is köszönt. Bájos mosoly lebegett ajka körül.

Ettől kezdve Lottika érdekelt, de nagyon. —

Egy hó elforgása után Lottikánál látogatásokat tehettem saját csinos házában. Ó árva volt.

E miatt még inkább érdekelt! Legálább nem lesz se anyósom, se csiri-biri rokonság, hogy a nyakamra járjon.

Lottikát nőül vettem. Szerettük egymást végtelenül.

Már két hónapos házások voltunk, egy felhő sem jelentkezett szerelmünk egén, Sohse hittem volna, hogy a feleség így le tudja bilincselni a férfit.

Egy napon nőmet az ablaknál láttam, ritkán szokott kinézni, legfeljebb velem.

Az ablaknál az utcán egy dajkaféle állt, igen szép kis gyermekkel, nóm ahhoz beszélt.

— Ah te szereted a gyermekeket Lottikám?

Lotti bájosan elpirult. „Csak ezt itt” felelte nekem, a gyermekre mutatva, nem tudom kié, de oly kedves!

— Csakugyan szép gyermek, mondtam odavetve, de kedvesem kész-e az ebéd?

— Hogyne? kacagott édesen s kifelé integetve mondta a gyermeknek: Pá, pá, édes kicsikém!

Arca átszellemült, szemei ragyogtak. Magamban azt gondoltam, hogy fogja ez majd saját gyermekeit szeretni! . . .

Jött a tél.

Boldogságunknak mi hujja sem volt. Nóm tovább is megtartá az üzletet s én megengedtem.

Miért ne dolgozzék? Én is dolgozom.

A pénz sohsem elég. Nem szégyen a munka.

Egy délután korábban haza jöttem a szokottnál, Lotti bizonynyal üzletében lehe-

tett még. Elmentem egy sétát tenni, pompás fagyos, havas idő volt és a nap is sütött.

Ragyogott minden. Egyszerre betévedtem egy utcába, hol még nem jártam soha.

Talán szemeim kápráztak, egy nőt láttam ismeretes öltözékben beosonni egy kis ház kapuján.

Iszen enyém, ez a feleségem!

Vártam egy keveset, azután én is be-

mentem oda. A házikó rácsos konyha ajtaja közelében megálltam, mert Lottim hangját hallottam ott belülről.

— Istenem, istenem! mondta keserűn. Gyermekek beteg és én nem lehetek mellette! . . .

4-szer. Támadtuk Hegyi Antalt, mint szent vallásunk lelkipásztorát azért, mert az egyház szolgálatában megőszült Keviczky György harangozót és templomszolgát a templomban meggyalázta, arczul verte; özv. Magdiés Gáspárné szülésznőt pedig a templomban, felszentelt helyen meggázolta, megrugdosta és öreg napjaira kenyérkeresetétől megfosztotta.

5-ször. Támadtuk Hegyi Antalt, mint kortesvezért azért, mert tisztességes hivatalnokokat pártérdekből kenyértől megfosztott.

6-szor. Támadtuk Hegyi Antalt, mint lapszerkesztőt azért, mert tisztességes férfiakat lapjában szakadatlanul meghurczolt és meghurczol ma is. —

Végre támadtuk és támadni fogjuk mindaddig, míg lelkészi hivatását csak mellékfoglalkozásként üzi, főfoglalkozásul a korteskedést, a viszálykodást, gyanakodást és a lelkes egyetértés megromlását tekintve.

Az itt elmondottak után vegye tudomásul a t. plébános ur, hogy hasztalan takarózik az iskolaszék köpenyével, mert mi nem mint iskolaszéki tagot bíráljuk, hanem a rakoncátlan pártvezért és szerkesztőt.

Most csak azt akarjuk még kérdezni, hogy vajjon nem tartja-e minősíthetetlen gyávaságnak azon eljárását a t. plébános-lapszerkesztő ur, midőn becses lapjában rakoncátlanul támad, de a visszatámadás elől gyáván az iskolaszék háta mögé buvik és a fal mellett megkardlapoz olyan embert, a ki soha még gondolatban sem bántotta? Ugyanis:

Lapjának a „Tiszavidék-“nek szeptember kő 10-én megjelent számában „Helyreigazítás és még valami“ czim alatt megtámadja Farkas Béla polg. isk. igazgató urat és kér-

dőre vonja a következőkép: „Volt-e valaha az igazgató urnak csak egyetlen rosszaló szava azon minősíthetetlen viselkedéssel szemben, melyet két tanítótársra lapjukban a helyettes elnök személye ellen évek óta folytatnak? A melyet legutóbb az egész iskolaszékre kiterjesztettek? Mert ellenkezőleg azon elvél fogva, hogy qui tacet, Consentire videtur — a ki hallgat, beleegyezni látszik a dologba — azt kell feltennünk, hogy mind az, a mi ott történt, az ő tudtával, beleegyezésével, vagy éppen buzdításával történt, azért kél oly serényen ama bizonyos tanítók védelmére.“

Azon kérdésére nézve, hogy a helyettes iskolaszéki elnök urral szemben minő eljárást követtünk, a magyarázatot fentebb kimerítően megadtuk. A mi az interpelláció másik részét illeti, arra pedig egyszerűen azt adjuk válaszul, hogy Farkas Béla igazgató urnak ahhoz, hogy mi lapot szerkesztünk és a lapba mit írunk, semmi köze nem volt és most sincs. Mivel ezt Farkas Béla igazgató ur is igen jól tudja, emélfogva mint olyan igazgató, a ki hivatalos kötelességét igen jól ismeri, nem tartotta magát illetékesnek, privát ügyekbe avatkozni. De feltéve azt, hogy beleavatkozott volna, legyen meggyőződve a plébános lapszerkesztő ur, hogy ha avatkozását határozottan visszautasítottuk volna.

Ugyanazon czikkben megjelent azon fenyegetésére pedig, hogy rövid idő alatt a kuleslukon belül kerülünk, csak annyit mondunk, hogy nekünk a bünyítőtörvényszékkel és a fenyegető járásbíróssággal hála Istennek még eddig nagyon kevés dolgunk volt, ellenben a lapszerkesztő plébános ur ott már mint törzs-vendég is-

meretes és hogy eddig mint bentkosztost néhányszor ott nem marasztalták, nem saját egyéniségének, hanem a papi talár beesületének köszönheti.

Azon kijelentését pedig, hogy „addig jár a korsó a kutra, még el nem török,“ legyen szives saját maga javára magyarázni.

Néhány szó az ismétlő iskoláról.

— Vége. —

Mennyien vannak még ma is a köznép között, a kik irtóznak az iskolától, kik ijedten riadnak vissza minden népnevelésügyi ujitástól. És addig, míg köznépünk melegen fel nem karolja a nevelés szent ügyét, míg a kényszer, mely reájuk alkalmaztatik az iskoláztatást illetőleg, magától meg nem szűnik, az ismétlő oktatás fel nem virágozhatik.

Ha ezen idő bekövetkezik, akkor remélhető lesz az, hogy az ifjabb az azon nemzedék, mely már élvezzi a népoktatás áldásait, magába szívja a tudomány szeretetét: gyermekeit is serkenteni fogja arra, hogy azok tanulással növekedjenek fel.

Igy fog haladni elemi tanügyünk célja felé, s így fog az ismétlő iskola is mindinkább és inkább fejlődni, a midőn majd befogja tölteni rendeltetését.

Azonban ez némi időbe kerül. De ezen idő elérését nyugodtan kell várnunk s a reményt, hogy csakugyan bekövetkezik az, feladnunk nem szabad. Sőt ezen jobb kor reményében egyengetnünk, simítgatnunk kell a rögös utat, hogy mihamarabb elérje az ismétlő oktatás kitűzött céljait, mert ennek, ha valóban betölti hivatását, haszna igen nagy lesz, mivel ez is azon iskolák egyike, melyek arra vannak hivatva, hogy a növendékeket előkészítsék azon nagy iskolára, melyet életiskolájának neveznek.

Most azonban áttérek a mai ismétlő iskolák tantárgyainak a miniszteri tantervnek megfelelő tanítására.

A mai ismétlő iskolába felvesznek olyan növendékeket is, a kik még iskolába soha nem jártak és olyanokat, a kik 1, 2, 3, 4, 5 és 6 elemi osztályt végeztek. Ezeket ismét beosztják három csoportba, u. m. az első csoportban osztják, kik semmit, vagy 1—2 osztályt végeztek, — a második csoportba osztják azokat, a kik a 3-ik és 4-ik osztályt, és a 3-ik csoportba, kik az 5-ik és a 6-ik osztályt elvégezték.

Ha az ismétlő iskolák miniszteri tantervét átvizsgáljuk, úgy találjuk, hogy az csak a VI. elemi osztály bevégezése után foganatosítható. Vagyis e szerint csak azok az ismétlősök, a kik a VI. elemi osztályt bevégezték.

Most már hogyan tanítson az ismétlő iskolai tanító a miniszteri tantervnek megfelelőleg az I-ső csoportba járó növendékeket, a kik semmit, vagy csak 1, vagy 2 osztályt végeztek, nyelvtant, földrajzot, mértant, természettant, természetrajzot, vegytant, gazdaságtant, történelmet, alkotmánytant és egészségtant? Hi-

Zokogást hallok . . .
Egész lényemen elrémülök.

Gyorsan távoztam a kapun, de — félre vonulva az átelleni ház mellett vártam.

Este lett már. Lotti nem jött hamar.

S mikor kijött, gyorsan tűnt el az utcából.

Nem mentem utána. Besiettem a kis házba.

Az ajtón kopogtattam, öreg parasztnó nyitotta fel. Megijedve nézett rám.

— Kérem, maga az a nő, aki Sugar Lotti urnó kis gyermekét dajkálja?

— Nem én kérem, de a leányom Zsuzsi gondolzza. Épp a patikába ment.

Bementem, a gyermek betegen feküdt búcsójében.

Gyönyörű arczoskája úgy el volt soványodva.

— Szegény ez beteg, ki az orvosa?

Senki, még csak holnap hívok egygyet.

— Tudja jó asszony, én leszek ennek az orvosa. Hamar tegye meleg ruhák közé a gyermeket s elviszem magammal, hogy meggyógyítsuk.

— Oh kérem azt az édes mamája nélkül nem tehetjük. Reggel el fog jönni, majd beszélék vele.

— Szegény asszony, tudja meg, hogyan nem egyezik a dologba, egy óra mulva meghal a gyermek! . . . Az anyjához kell vinnünk!

Isten ments, hisz az édes mamájának férje van, aki mitem sejt e gyermekről.

— Tudja meg hát, hogy én vagyok a férje, és e gyermeket házukba viszem, ápolja ott az anyja. Így akarom!

A gyermek dajkája Zsuzsi megjött valami kis gyógyszerrel.

1

Én mondom, hogy vegye fel és hozza a gyermeket.

Nem szabadulhattak tőlem s nagy félelem közt hozta a gyermeket.

Haza értünk, Lotti még üzletben volt, — várta, míg érte megyek így esténként.

De most nem mentem: nehogy elillanjon a gyermekkel dajkája.

Végre Lotti megjött. Halvány volt és ki voltak sírva szemei.

— Kedvesem nem mehettem érte, különös dolog történt. A hivatalba hoztak nekem egy kis gyermeket.

— Neked? — — kérdé ijedve.

— Igen édesem, mit tagadjam, volt egy kedvesem, kit teérte elhagytam s most hozzám küldte gyermekét, hogy legyek apja! . . . Mit szólsz hozzá?

— Hát légy apja csakugyan, ha ugyanis az vagy, mosolygott ragyogó könnyei közt.

Én ne legyek az árva szerencsétlenségének oka. Felneveljük szegénykét, szeretni fogjuk, mamája lesznek!

Megölelt, sirt a keblemen. Kézen fogtam, bevezettem a másik szobába a gyermekhez.

Elsikoltá magát meglátta Zsuzsi karján a saját gyermekét.

— Hisz ez az én gyermekem! Kiáltá teljes őszinteséggel.

— Ezen túl az enyém is Lottikám, mert te nemesen nyilatkoztál az esetre, ha enyém lett volna.

És valóban felfogtam a gyermek ügyét, s most ő a saját gyermekeim közt épp oly szeretett fiam, mert Lottim e tettem által páratlan hűségű kedves nóm a mai napig

V. G. K.

szen ezek még olvasni is alig tudnak, sőt részben nem is tudnak! De hogyan tanít még azon növendékekkel is, kik a 3-ik vagy 4-ik osztályt végezték?!

Újat tanítani az ismétlő iskolában nem lehet, mert neve is azt mutatja, hogy ott az eddig tanultakat kell ismételtetni, hogy a növendékek ne feledjenek. És én azt hiszem, hogy ha az ismétlő iskolába ma még fel lehet venni az olyan növendékeket, kik a 6 évfolyamot keresztül nem tanulták, a tanterv reájuk nézve ugyan az, a mi az általuk végzett ismétlő iskolának tantárgyai, csak az olvasás, nyelvtan, számtan és beszédterlem gyakorlatok lehetnek, mert nevezett osztályra nézve a miniszteri tantervben több nincs előírva. Ugyan ez áll a 3-ik és 4-ik osztályt végzett ismétlő iskolákra nézve is.

Az 5-ik 6-ik osztályt végzett növendékek a tulajdonképeni ismétlősök. Ezekkel lehet már a miniszteri tantervnek megfelelőleg tanítani, de csak is olvasmány tárgyalás alapján. Könyv nélküli leckéről az ismétlő iskolában szó sem lehet, mivel itt a növendékek serdültebbek lévén, a szülei háznál nehezebb testi munkára alkalmaztatnak és ha a test fáradt, a szellemet erőltetni nem szabad.

Különben az ismétlősöktől sokat várni nem lehet, mert azok szorgalmi ideje igen csekély és igen sok reformon kell az ismétlő iskolának keresztül menni addig, míg az valódi czélját betöltheti.

László Balint.

UJDONSÁGOK.

— szeptember 17.

— **Halálozás.** Egy köztisztviselőben élő család házában dulta föl a csendes boldog életet a kérelhetetlen halál; kiragadta annak köréből a szerető feleséget, két kedves kis gyermek gondos édes anyját. Sohlya Gyula főjegyző urat sújtotta a kegyetlen végzet; neje, szül. Forgó Zsófia uraszó, e hó 16-án reggel, hosszas szenvedés után jobblétre szenderült. A bánatos férjet vigasztalja meg számos rokonának s őszinte tisztelőinek igaz részvéte; enyhítse mély fájdalmát az a tudat, hogy szeretett hitvese egy jobb hazába költözött, hol már nem fáj semmi. A mélyen sújtott család a következő gyászjelentésben tudatja a pótolhatatlan veszteséget: Sohlya Gyula és gyermekei: Antal és Mariska, id. Forgó József és neje: Hajdu Zsófia, ifj. Forgó József és neje: Seres Erzsébet, Sohlya Antal, Sohlya Ilona és férje: Farkas Béla, Sohlya Jolán és férje: Hornyik Károly, szomorodott szívvel tudatják a legjobb s feledhetetlen kedves nő, önfeláldozó jó anya, egyetlen leány, testvér, hú meny és sógornő Sohlya Gyuláné szül. Forgó Zsófiának élete 31-ik, boldog házasságának 11-ik évében, folyó évi szeptember hó 16-án, reggeli 1/2 4 órákor hosszas és kínos szenvedés s a haladók szentségének ájtatos felvétele után történt gyászos elhunytát. A boldogultnak hült teteme f. évi szeptember hó 17-én délután 1/2 4 órákor fog a gyászszobából a köztemetői családi sírboltban az örök nyugalomnak átadatni. Az engesztelő szentmise-áldozat pedig f. évi szeptember hó 18-án reggeli 8 órákor fog a Mindenhatónak bemutatni. Csongrádon, 1893. szeptember hó 17-én. Béke lengjen a halálban is szeretettnek porai felett.

— **Új ügyvédi iroda.** Dr. Nagy Sándor fiatal és tehetséges ügyvéd irodáját az uri utca 150. szám alatt saját házában nyitotta meg.

— **Őszinte sajnálkozás.** A „Tiszavidék” szerkesztője abból az alkalomból, hogy Szilber János volt kiadót a szegedi kir. törvényszék politikai czikk közlése miatt 3 havi fogságra és 90 frt pénzbírságra ítélte, őszinte és mély részvétének ad kifejezést, egyszersmind szokás szerint neki ront Csathó Zsigmond dr. Csongrádvármegye alispánjának; azt állítja róla, hogy azért jelentette volna fel a lap kiadóját, mert el akarta nyomni a lapot. A „Tiszavidék” f. hó 27-én megjelent számának „Csathó ur a jólelkű” című ujdonságában a t. szerkesztőség azzal védekezik, hogy szegény „Szilber ur, se tudója, se látója nem volt az inkriminált cikknek.” Hát ezt mi hajlandók vagyunk ugyan elhinni, de a t. szerkesztő urnak meg azt tudnia kellene, hogy a politikai czikk közlése miatt a kiadót szokták kérdőre vonni, amennyiben a lap kiadó tulajdonosának kell leszurkolni azt a nyomorult 5000 frt ovadékat. Már pedig akkor, midőn az inkriminált cikkek napvilágot láttak a „Tiszavidék” hasábjain, a kiadó tulajdonos Szilber János volt, tehát emélfogva őt kellett marasztalni. Ha a t. szerkesztő ur oly igaz őszinteséggel sajnálja Szilber urat és mivel ő tudja legjobban, hogy az inkriminált cikket ki írta, hát őszinte sajnálkozásának jelül és az osztó igazságnak megfelelően Szilber ur helyett, annak kellene leülni a 3 havi fogságot, a ki a cikket szélnek eresztette; még az esetben is, ha a cikket Szilber bérére maga a plébános szerkesztő ur írta. Csathó Zsigmond alispán urat meg nagyon is kár bántania, mert ha az alispán ur annyira boszúálló lett volna, nagyon sok esetben feljelentette volna a „Tiszavidék” kiadóját politikai czikk közlése miatt. A többek között a f. év május 21-én „Vallásügyi ujítások” című cikke annyira politikai cikket volt, hogy valóban a kir. ügyészség jóakarata kellett hozzá, hogy miatta a kiadó tulajdonost felelősségre nem vonták. De hát a t. plébános szerkesztő ur azt szeretné és akkor nyugodnék meg, ha neki minden hibáit elnéznék, de ő már hasonló hibákért irgalom nélkül keresztre feszítettetne.

— **Dalestély.** A helybeli iparos ifjuság dalegylete f. évi szeptember hó 17-én vasárnap este a polgári kör helyiségében saját alaptökeje javára táncmulatsággal egybekötött dalestélyt rendez. A törekvő fiatal egyesület teljes mértékben megérdemli a közönség pártfogását, hisszük, hogy ez nem fog elmaradni.

— **Csatár Zsigmond meghalt.** Itt hagyta Zsiga bácsi e czudar világot, mely neki régebben rózsát is termett, utóbb pedig — mandátumhoz sem juttatta. Harasztól, hol az öreg ur meghalt, szerdán délután kapott a gyászesetről tudósítást a helybeli 48-as népkör. Még az nap kitűzték a gyászlobogót a népkör, központi iskola és a városháza homlokzatára. A 48-asok egykori kedves képviselőjüket siratják. — Csongrádváros pedig tanügyének pártolóját és előmozdítóját gyászolja az elhunytban. Még akkor, mikor városunk országos képviselője volt — az 1878—81. évi ciklusban — tette 1400 frt alapítványát iskolai célokra. Egyike volt azoknak, kik képviselői fizetésüket nem keveselték, sőt a boldogult még jótékonykezérelre is juttatott belőle. Csongrádon 1875-ben léptette föl a függetlenségi párt és jó, magyar zamatú beszédjéért annyira megkedvelték, hogy első ízben nagy szótöbbséggel választották meg, másodízben pedig — 1878-ban ellenjelölt nélkül kiáltották ki képviselőnek. 1881-ben boldog emlékü Ordódi Pál miniszter buktatta el Zsiga bácsit, míg 1884-ben bold. Visi Imrével szemvel éppen annyi szótöbbséggel — győzött, mint a hányval Ordódyval szemben elbukott. (12 szavazattal Szerk.) Azonban ezen választását megsemmisítették s azóta az öreg ur nem a miénk. Képviselői működésében nagyon lelkiismeretes volt; választóközönsége érdekét igazán a lelken viselte és nem ő rajta mult, hogy törekvéseinek nem volt meg a kellő sikere; szivrehatóan tudott könyörögni, lótot-futott ide-oda az ügy érdekében és sohasem felejtette a kérvényt zsebében: kellő időben és illeté-

kes helyre juttatta azt. A hosszas betegség teljesen megtörte az 57 éves férfit, míg végre a könyörtelen halál elvitte messze, örökre . . . A küzdelmes pálya után nyugodjék csendesen. — Béke poraira!

— **Lapunk könyvnyomdájában** egy jó házból való fiu fizetéssel tanonczul azonnal felvétetik.

— **A kolera.** F. hó 6-ikától tegnap reggelig nem fordult elő kolera eset. Már azt hittük, hogy a kolera megszűnt, midőn egyszerre két megbetegedésről értesültünk. Mind a két beteg szombaton reggel meghalt.

— **Egy kítűnő találmány.** A „Zacherlin-tinktura,” a mely mindazon helyekre, hova a por be nem hatolhat, ott minden férget ezen tinktura használata elpusztít. A Zacherlin-tinktura különösen a poloska, balha és egyéb ilyenmü férgek kiirtására páratlan. A „Zacherlin” porral használva pedig együtt a leggyorsabban és legtartósabban írta ki a férgeket, bárhol is tartózkodnak azok.

— **Rendelet.** A fő és székváros tanácsa részéről intézkedés történt az iránt, hogy minden ház kapujára egészségügyi utasítások függesztessenek ki, tekintettel az ismét fenyegető kolera veszélyre; egyszersmind Dr. Schermann tiszti főorvos helyettes ur indítványa folytán utasította a tanács a kerületi előjáróságokat, hogy a kolera veszélyére való tekintettel minden óvintézkedést megtegyenek Időszerűnek tartjuk a t. közönséget figyelmeztetni, hogy járványok idején legjobb óvszer a jó cognac, a minőnek bizonyult már tavaly is a Gróf Esterházy Géza-féle gyár cognacja. Mint-hogy e gyár nemrég részvénytársaságá alakult át és az igazgatóság fősúlyt fektet arra, hogy cognacját csakis tiszta, jó borból pároltassa le, figyelmeztetjük a t. közönséget ezen gyár által előállított *, **, *** és ****-os cognac-fajokra, oly különös megjegyzéssel, hogy a cognac tökéletesen megállja az összehasonlítást a leghíresebb cognac-árlás, míg mérsékeltén megszabott ára bevételeit mindenkinek lehetővé teszi. — Kapható mindenütt. Czim: Gróf Esterházy Géza-féle cognacgyár részvénytársaság Budapest-Angyalföld.

— **Magyarország városai.** Minden modern nemzeti politika arra törekszik, hogy az ország kulturájának, iparának, kereskedelmének ne csak egy központja legyen, hanem a főváros mellett az ország nagyobb városai teremtsenek centrumot, a melyben élet pezsegjen, a mely irányt szabjon egész körülyének. Magyarország városai dicséretes buzgalommal versetűeznek, hogy társadalmi vagy politikai uton egy arányban fejlődjenek a fővárossal, hogy a megyék városai a szó legigazabb értelmében fővárosok legyenek, a melyek magukba gyűjtik az erőt, a képességet, a talentumot, a megye erkölcsi és anyagi tökéjét. Különösen fontos a jelenség most, amikor a magyar nemzet a honfoglalás ezredik évfordulóját, a milléniumot készül megünnepelni. A városok mutatják majd az ország igazi képét, fejlődésük lesz ami energiánk fényes bizonyítéka. De vajjon ki ellenőrizheti a városok képét, mi ismerteti meg a városokat egymással, hogy jótékony eleven áramlat lüktesen mindeütt, ahol munkás kezek dolgoznak a jövő demokratikus Magyarország megeremtésén? A Pesti Napló vállalkozott arra a nehéz de szép feladatra, hogy az ország városait a magyar közönségnek bemutassa. Időközönként egy-egy magyar városok kimerítő monografiáját közli, nem annyira a város történetét írva le, mint inkább jelenlegi képét, eleven, szemléltető formában, hogy a monografia egyszersmind kellemes olvasmány is legyen. Bemutatja a városok kulturális intézményeit, egyesületeit, hatóságait, iparát, kereskedelmét, irodalmát, embereit és társadalmát, egyszóval értékét és szerepét az ország életében. De kiterjed nek a Pesti Napló monografiái azokra a kívánalmakra is, a melyeket egy egy város polgársága érez s felhívja a városok érdekeinek megvédésére, jogos követelményeik ki-elégítésére, pártfogásukra és támogatásukra a kormány figyelmét. A közönség nagy szim-

patiaival kíséri a Pesti Napló vállalatát s figyelmével, érdeklődésével munkájában elő is segíti. Talán még soha egy magyar újsígot se támogatott a közönség olyan feltűnő módon mint a Pesti Naplót, amióta formát cserélve, tartalmával és támogatást megérdemelni lesz ezután is főcélja a Pest Naplónak.

IRODALOM.

—Értékes házi könyvtárt létesíthet magának az, ki a „Képes Családi Lapok“-at rendszeresen járattja. És pedig aki csak 1 negyedévre is 20 kr. csomagolási díj beküldése mellett előfizet, az 3 regényt, aki 40 kr. csomagolási díj beküldése mellett félévre előfizet az már 2 regényt, aki pedig 80 kr. csomagolási díj beküldése mellett egészévre előfizet az 4 regényt kap külön jutalomképp ingyen és bérmentve díszes borítékba fűzve. Minthogy továbbá az ingyenes regénymelléklet is minden évfolyamban legalább 4 regényt tartalmaz: ezekkel együtt minden előfizető legalább 8 regénynek jut birtokába, nem is említve azt, hogy maga a főlapp is még azonkívül legalább 4 kitérő regényt közöl egy év alatt. A külön lenyomatú regények értéke egy maga 8 frt, úgy hogy a lap egész évre ingyenbe marad. A „Képes Családi Lapok“-at az írói kar legjelesebbjei támogatják, ugymint: Jókai Mór, Tolnai Lajos, Komócsi József, Lauka Gusztáv, Rudnyánszki Gyula, Benitzky Bajza Lenke, Harmath Lujza, Nagyváradyi Mária, K. Beniczky Irma, V. Gaál Karolin, stb. A „Képes Családi Lapok“ tehát nemcsak a legjobb, hanem a legjutányosabb illusztrált szépirodalmi hetilap, melynek érdekes és változatos tartalmánál, nemes irányánál fogva egy családasztaláról sem volna szabad hiányoznia. Előfizetési ára: egészévre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. Mutatványszámokat ingyen küld a kiadóhivatal mindazoknak, kik levelező lap útján hozzá fordulnak. Kiadóhivatal: Budapest Nagy-Korona utca 20 szám.

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadóaptulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

Vasuti menetrend.

Csongrádról indul d. e.	9.22
Gátérre érkezik	9.57
Félegyházára	10.21
Szegedre ind. (sz. v.)	12.19
Szegedre érkezik	1.47
Budapestre ind. (gy. v.)	11.06
Budapestre érkezik d. u.	1.25
Csongrádról indul d. u.	3.00
Gátérre érkezik	3.37
Félegyházára	4.01
Szegedre ind. (gy. v.)	4.44
Szegedre érkezik	5.45
Szegedre ind. (sz. v.)	8.02
Szegedre érkezik	9.35
Budapestre ind. (sz. v.)	4.55
Budapestre érkezik	8.50

Budapestről ind. (sz. v.) d. e.	8.30
Félegyházára érkezik	12.11
Csongrádra ind. d. u.	12.25
Gátérre érkezik	12.53
Csongrádra	1.25
Szegedről ind. (gy. v.)	10.01
Félegyházára érkezik	11.04
Csongrádra ind.	12.25
Csongrádra érkezik	1.25
Budapestről (gy. v.) ind.	2.20
Félegyházára érkezik	4.43
Csongrádra ind.	5.10
Gátérre érkezik	5.38
Csongrádra	6.10
Szegedről ind. (sz. v.)	3.05
Félegyházára érkezik	4.39
Csongrádra ind.	5.10
Gátérre érkezik	5.38
Csongrádra érkezik	6.10

"ZACHERLIN"

a legjobb irtószer rovarok ellen.

Ismertető jelei a csudatevő „Zacherlin“-nek:

1. A pecsételt üveg.
2. A „Zacherlin“ név.

Az üvegek árai: 15, 30, 50 kr. és 1 frt. A Zacherlin-megtakarító 30 kr.

Kapható helyben:

Bagossy József, Engel Zsigmond és Vermes Gyula uraknál.

GUTJAHR és MÜLLER

malomépítéssel, gépgyár és vasöntőde

BUDAPESTEN

Gyár: V., külső váci ut 70. szám.

Trieur és lyukazási osztály.

Ajánljuk az általunk gyártott és több mint

20.000 példányban elterjedt

Trieurak: a konkoly és búkkönynek a buza, árpa vagy rozs közül kiválasztására.

Trieurak: a zabnak a buza közül kiválasztására.

Buza és árpaszótályozó gép: a mely a magvakat nagyságuk szerint osztályozza, nagy választékban készlet olesó áron.

Árjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek.

Ismét eladók megfelelő kedvezményben részesülnek. Gyártunk továbbá gőzgépeket, vizikerekeket, teljes malomberendezéseket mű- és sima őrlésű malmok részére; továbbá szerszámgepeket a vas és érczek megdolgozására.